

*Barbora Koudelková
Milan Bárta*

Útěk z afrického pekla

Zpověď Češky
o pěti letech týrání a ponížení

KIOKAN

Barbora Koudelková
Milan Bárta

Útěk z afrického pekla

Zpověď Češky
o pěti letech týrání a ponížení

KIO/KAN

Copyright © Barbora Koudelková,
Milan Bárta, 2007
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

© Barbora Koudelková, Milan Bárta
Redakční úprava Helena Paszeková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2007
shop@alpress.cz
Tisk a vazba: **FINIDR** Finidr, s.r.o., Český Těšín,
www.finidr.cz
Dotisk prvního vydání 2009

ISBN 978-80-7466-026-9

PROLOG

Kola našeho boeingu se s nepatrným drcnutím dotkla evropské půdy. Kdesi v dálce za svými zády jsem zanechala nádherný a dosud kouzla nezbavený africký kontinent, ale také roky strádání, utrpení a stesku po domově. Nechala jsem tam rovněž člověka, kvůli němuž jsem byla ochotná opustit své blízké, svou zem i svou práci. Muže, s nímž jsem chtěla prožít zbytek života.

Vzpomněla jsem si na své dvacáté páté narozeniny. Ne proto, že by je provázela bouřlivá oslava uspořádaná na mou počest. Ten den se ve mně všechno zlomilo.

V Ghaně jsem už žila více než pět let a vztah mezi mnou a Kenem byl stále napjatější. Neustále se zvyšovala frekvence našich hádek či spíše jeho výstupů a fyzických útoků proti mně. Nemluvě o jejich stále agresivnější povaze. Do onoho dne, během něhož bych za normálních okolností oslavila čtvrtstoletí svého života, jsem se nikdy neodvážila Kenovi odporovat. Nikdy jsem nenašla odvahu svou situaci řešit. Snad tomu napomáhal fakt, že se všechny potyčky odehrávaly za zavřenými dveřmi naší ložnice a vždy mimo doslech našich dětí.

Ať už byl Ken jakýkoliv, vždycky jsem o něm před dětmi mluvila jenom v dobrém. Jeho každodenní absenci doma jsem omlouvala náročným zaměstnáním.

„Musí hodně pracovat, abychom se měli dobře,“ vysvětlovala jsem malému Davidkovi.

Nechtěla jsem si ho dělat lepším pro sebe, to už jsem dávno vzdala. Nepřála jsem si jen, aby si můj syn myslel, že se maminka má špatně či že ji dokonce tatínek bije. Myslím si, že se mi to řadu měsíců docela dařilo.

Narozeninový den začal jako každý jiný. Brzy ráno jsem vstala, abych nachystala snídani, zamávala Kenovi, který už měl zase naspěch, a pustila se do všední rutiny. Zavezla jsem syna do školky, uvařila, uklidila, vyprala, vyžehlila... to byly moje povinnosti, které jsem vykonávala, abych se vyhnula Kenovým trestům. Jakmile by některý z úkolů nebyl splněn, okamžitě bych byla v podezření, že jsem dělala něco, co mi nepřísluší, a Ken by mi to dal náležitě najevo. V krutosti byla jeho fantazie opravdu obdivuhodná. Někomu se to možná bude zdát nesku-tečné, ale mně opravdu trvalo nějaký čas, než jsem si uvědomila, že jsem se stala mechanickým strojem. Ráno si ho majitel natáhl a on poslušně pracoval až do večera.

Ten den jsem se snažila být obzvláště pečlivá, protože jsem si ho přála prožít v klidu, bez konfliktů a hádek. I když můj vysněný román z červené knihovny, v němž jsem měla žít po boku milujícího muže, vzal za své, těšila jsem se na společně trávený večer. Čekala jsem, že si na mě aspoň v den mých narozenin udělá čas, přinese mi kytku a vzpomene si na některá pěkná slova, která jsem od něho dříve tak často slýchala. Ještě v deset hodin večer, kdy se celý dům ponořil do ticha, jsem marně doufala, že mi přijde popřát až do ložnice. Do místnosti, kterou jsem už několik měsíců obývala sama. S touto představou jsem nakonec usnula.

Když se o několik hodin později dveře ložnice rozrazily, došlo mi, jak naivní jsem opět byla. Žádné přání, žádná kytky.

* * *

„Maminko, co se ti stalo?“

Otevřela jsem levé oko, jediné, které otevřít šlo. Z černé tvářičky nade mnou na mě kapaly slzy.

„Maminko, co se stalo?“ zopakoval David svou otázku.

Ležela jsem v hromadě střepů, které jsem měla na několika místech zaryté do kůže. Pálila mě tvář, ruce i nohy.

Bylo ráno, den po mých dvacátých pátých narozeninách.

1

Bylo mi devatenáct...

Tím chci říct, že z dnešního svého pohledu jsem byla naivní káča. Takřka ze dne na den jsem opustila školu a vypravila se z malého moravského městečka do Prahy. Domnívala jsem se, že tam na mě všichni čekají, aby mi nabídli skvělou, kreativní, užitečnou a dobře placenou práci. Poháněla mě vidina samostatného života a mladická zvědavost. A první měsíce mě jen utvrzovaly v přesvědčení, že má volba byla správná. Jak se říká, nakročila jsem do života pravou nohou. Velice rychle jsem si našla místo v zahraniční firmě a na mladou nedostudovanou holku začala vydělávat slušné peníze. Když jsem zaplatila účty za bydlení, zůstávalo mi ještě dost na to, abych si užívala života ve velkoměstě.

„Hele, to je Mac!“ pronesl s údivem Zdeněk, kamarád z ubytovny, který byl pro tentokrát mým společníkem při procházce Prahou.

Někomu, kdo v tomto městě vyrůstá, možná tak nádherné a okouzlující nepřijde. Já jím však byla uhranuta. Vyržela jsem

se hodiny procházet uličkami Starého Města bez nějakého konkrétního úmyslu, nedělalo mi problém opřít se o zábradlí na Karlově mostě a celé odpoledne sledovat skupinky turistů a prodavače suvenýrů.

„Nevím, kdo je Mac,“ zareagovala jsem.

„Ale víš, ten Němec, co jezdí do Afriky. Vyprávěl jsem ti o něm,“ snažil se mi Zdeněk připomenout.

„Aha,“ řekla jsem, abych získala čas, a rychle listovala paměti. Mezitím se k nám přiblížila na první pohled nesourodá dvojice – vysoký, prošedivělý elegán, podle oblečení cizinec, a do něj zavěšená asi třicetiletá blondýna, která mohla být jeho dcerou, možná i vnučkou. Zdeněk se mu vrhl do cesty a během okamžiku se objímali jako dva nejlepší známí.

O půl hodiny později jsme ve čtyřech zasedli do Ovocného baru na Václavském náměstí. Zpočátku jsem si v té podivné společnosti připadala nesvá. Zdeněk s Macem se bavili německy. Pochopila jsem, že se neviděli dost dlouho, a tak na sebe co nejrychleji chrlí nejzajímavější zážitky. Blondýnka, jejíž jméno si už nepamatuji, se nepřítomně dívala na ulici a brčkem upíjela ovocný džus. Neměla jsem potřebu se s ní bavit a tento pocit byl zřejmě vzájemný.

„To by tě mohlo zajímat,“ pronesl najednou Zdeněk česky. „Ty jsi taková samaritánka. Mac se před týdnem vrátil ze Sierra Leone a seznámil se tam se zajímavým týpkem.“

„Když se budete snažit, tak vám budu rozumět. Ich sprache Deutsch,“ pochlubila jsem se. „Ráda bych se o jeho cestách dozvěděla více, když už jsme si sem sedli takhle dohromady.“

„Ja taky trocha rozumět česky,“ pronesl Němec a sám se své lámané češtině zasmál.

Mac se po zbytek odpoledne pokoušel co nejspisovněji a nejjednodušší němčinou popisovat své zážitky z cest do Afriky. A já poslouchala a poslouchala. Když jsme se Macem a jeho přítelkyní sešli a pak spolu zamířili do baru, byla jsem zklamaná, že se den vyvíjí jinak, než jsem si původně přála. Místo příjemného stoupání Nerudovkou k Hradu jsem se nudila v restauraci na hlučném Václaváku. O dvě hodiny později jsem Macovi ode-

zírala ze rtů každé slovo. Když jsem něčemu nerozuměla, pokoušel se mi to opsat jinak. Když byla situace kritická, zkoušel mluvit česky. Postupně se z něj stal jeden z nejpříjemnějších společníků, jaké jsem kdy poznala. Aspoň v Ovocném baru jsem si to myslela. A on se tvářil, že je nadšen mnou. Mladou holkou, která do té doby Afriku nasávala jen z učebnic zeměpisu a několika přírodovědných filmů.

„Jestli chcete, můžeme se sejít zítra znovu,“ navrhl mi, když mu jeho přítelkyně naznačila, že už bychom mohli schůzku ukončit.

„Ráda, opravdu moc ráda,“ zajásala jsem a vůbec nebrala ohledy na ostatní.

Nepravidelně jsme se pak setkávali několik měsíců. Nejprve mě Zdeněk zavedl do jeho kanceláře, pak i domů. Později jsme se scházeli už jen ve dvou. Samotnou mě překvapilo, jak trpělivě dokážu poslouchat bez toho, abych někomu skákala do řeči. Cítila jsem, jak se přede mnou otevírá celý svět. Potřebovala jsem utéct z Moravy a teď jsem najednou utíkala i z Evropy. Zatím jen v myšlenkách. Mac vyprávěl o všem možném. O městech, kde vedle sebe stojí luxusní vily a chudé slumy, o specifikách obchodu s Afričany, o jejich laskavosti i o zvířatech, která jsem znala jen ze zoologické zahrady. Obzvlášť rád mi vyprávěl o muži jménem Ken.

„Opravdu o něm chceš slyšet?“ zeptal se mě, když jsem si vzpomněla na naše první setkání a na toho týpka, který by mě podle Zdeňka měl zajímat. „Je to hrozně srdceryvný příběh, jako z nějakého románu,“ upozornil mě ještě, ale bylo jasné, že i on sám má potřebu o Kenovi mluvit.

„Jo, vyprávěj,“ pobídla jsem ho znovu.

„Ken pochází ze západoafrického státu Sierra Leone a já se s ním seznámil při jedné obchodní cestě,“ začal a znělo to, jako by mi předčítal z nějaké pohádkové knížky. „Je to země známá hlavně výskytem nerostných surovin, převážně diamantů, a díky nim se tam několik posledních let vede nemilosrdná občanská válka. Lidé se bouřili proti vládě, jejíž členové si nechávali všechno bohatství pro sebe. Pak se ale začali vraždit všichni navzájem. Se samopaly tam umějí zacházet i malé děti. Běžné je,

že jsou lidé mrzačeni utínáním končetin, takže ulice jsou plné mrzáků. A do toho všeho vsudypřítomné drogy.“

Mac byl neskutečně důkladný ve svém líčení. Jiný vypravěč by se hned vrhl na podstatu, ale Mac ne. Než jsem se dozvěděla cokoli o Kenovi, mohla jsem jít do televizní soutěže odpovídat na otázky na téma západní Afrika.

„A v těchto nemilosrdných podmínkách vyrůstal Ken. Jeho rodiče byli zabití, celá rodina byla v této nelidské válce vyvražděna. Zabíla je závist ostatních. V těchto zemích může být někdy nebezpečné být bohatý. Může to být osudné. Chápeš to, Báro?“ oslovil mě Mac poprvé zdvojnásobením mého jména.

Počkal si, až souhlasně kývnu, a pak teprve pronesl pointu: „Opuštěný a zraněný Ken se proto rozhodl, že se z této rozbouřené země pokusí vyvézt majetek, který po rodičích zbyl, a Afriku jednou provždy opustí.“

Příběh o Kenovi jsem od Maca slyšela nesčetněkrát. Ať jsme se začali bavit o čemkoliv, vždy jsme se k němu dostali. Už těžko zpětně posoudím, jestli jsem se na něj vyptávala já, anebo k němu zavedl řeč Mac. Vždy ve mně ten příběh zanechal obrovský smutek a já s tím neznámým mladým mužem začala neuvěřitelně soucítit. V knihovně, na internetu, v televizi – stále jsem sháněla informace o Africe, o humanitárních organizacích, které tam fungovaly. Věděla jsem sice, že všechny Afričany spasit nejde, ale já se rozhodla, že spasím Kena. Slíbila jsem si, že udělám cokoli, abych mu pomohla a dala mu šanci na lepší život. Nevím, kde se ten pocit ve mně vzal. Možná to byla opravdu jen ta naivita mých devatenácti let. Možná prostá lidská potřeba pomáhat. Ta potřeba, o které nám kdysi nějaká učitelka říkala, že odlišuje náš druh od ostatních primátů a tím i od ostatních zvířat.

2

Totálně jsem změnila svůj život. Z bezstarostné a nezodpovědné holky se rychle stala cílevědomá bytost, která celé dny myslela jen na to, jak pomoci klukovi žijícímu v jiném světadíle. Dál jsem sice chodila do práce, ale pohybovala jsem se po kanceláři jako náměsíčná. Jediné, co mi na ní přišlo zajímavé, byl počítač připojený k internetu. Studovala jsem všechno, co se týkalo Afriky. Byla jsem zahlcená poznámkami o situaci v jednotlivých afrických státech, o zvycích jednotlivých národů i byrokratických poměrech na místních úřadech a cizích ambasádách. Zároveň jsem se přihlásila do kurzu angličtiny a dělala v ní značné pokroky. Také díky mé spolubydlící z ubytovny, která byla v Anglii jako au-pair. Jakmile se jen trochu naskytla příležitost, využívala jsem jejích znalostí. Má úporná snaha o ovládnutí dalšího jazyka se znásobila po jedné návštěvě u Maca.

„Něco pro tebe, Báro, mám,“ řekl mi tajuplně.

Nejprve jsem čekala nějakou cetku, pak jsem začala doufat v knihu o Africe. Položil přede mne papír vytržený z malého

karisbloku. Bylo na něm telefonní číslo a už podle délky bylo jasné, že patří někomu, kdo je v cizině.

„To je Kenovo?“ zaradovala jsem se.

„Jo, jo, ale počkej si. Pošle ti esemesku,“ upozornil mě.

Od té doby jsem u sebe neustále nosila anglický slovník. Neuměla jsem si představit, že mi od Kena přijde zpráva a já nebudu schopná si ji okamžitě přeložit. To jsem ještě netušila, že náš první kontakt proběhne tak, že on rovnou zavolá. Jeho číslo jsem si uložila do mobilního telefonu okamžitě, jak mi ho Mac předal, takže jsem věděla, kdo se pokouší o spojení. Několik sekund jsem se vydýchávala a pak hovor přijala.

„Hallo, Barbora!“ vypadlo ze mě.

Něco mi začal rychle povídat, ale já nerozuměla snad jedinému slovu. Chvilí jsem jen přitakávala a pak jsem mu řekla jednu z naučených frází – že neumím anglicky. Následně jsem mu v jednoduchých obrazech vysvětlila, aby mi zkusil napsat mail. Budu mít dost času nechat si ho přeložit a pak mu napsat odpověď.

Po zmíněném telefonátu jsem byla na dně. Připadala jsem si neschopná. Tolik času jsem přípravě na tento okamžik věnovala a on se dostavil takový debakl! Naštěstí mě to nezlomilo a Kena neodradilo. Teda naštěstí...

Mail od něj mi přišel druhý den. Raději jsem si ho nechala od spolubydlící přeložit a odpověď jsme dělaly také spolu. Po pár týdnech jsem se osamostatnila. Asi bych za svá slohová cvičení nedostávala jedničky, ale Ken mi rozuměl. Aspoň to tak vypadalo z jeho odpovědí.

O svých pokrocích jsem se zmínila i Macovi. Měl radost nejen z mé lepší se angličtiny, ale těšilo ho i to, jaké zalíbení jsem v Kenovi našla.

„Jednou tě za ním do Afriky vezmu,“ řekl jakoby mimochodem, ale já věděla, že pro mě je to ta nejdůležitější věc na světě. Už tenkrát jsem si byla jistá, že mi nebude stačit si s Kenem jen dopisovat či telefonovat. Chtěla jsem se ho dotknout. Vždyť přece nebyl nějakým hrdinou z filmu. Byl to skutečný člověk!

Macovi jsem bezmezně důvěřovala. Přestože měl v Praze prosperující realitní firmu, již dlouhá léta se zabýval i obchody s černým kontinentem a velice často a rád tam podnikal služební

cesty, ze kterých si přivázel spousty nových zážitků, a ty pak předával i mně. Fascinoval mě způsob, jakým plynule přecházel z němčiny do angličtiny. A když tušil, že nerozumím, dokázal si poradit i s češtinou. Přestože mu už opravdu bylo přes šedesát let, čišely z něj vitalita a obrovský elán.

Zhruba po půl roce dopisování se Ken najednou odmlčel, aniž by mě předtím jakkoliv upozornil. Prostě nenapsal mail, esemesku, nebral mi telefon. Já ani Mac jsme neměli nejmenší po-
nětí, co se s ním mohlo stát. Po několika dnech jsem začínala být naprosto zoufalá a napadaly mě různé scénáře toho, co se asi přihodilo. Věděla jsem, že je stále v Sierra Leone, kde se musí kvůli svému původu schovávat. Podle Maca bylo docela pravděpodobné, že ho zadržuje policie nebo lidé, kteří na něho měli záslusk právě kvůli bohatství jeho rodiny.

Měsíc jsem vydržela nic nepodnikat. Když se ani potom nic nedělo a já nedostala žádnou novou informaci, rozhodla jsem se na Maca zatlačit. Měla jsem ušetřeno dost peněz, abych mu mohla navrhnout, že do Afriky musíme společně odletět a Kenovi pomoci. A tak jsem si začala domlouvat dovolenou v práci, vyřizovat víza a zabukovala si letenky. Nechtěla jsem slyšet žádné řeči o tom, že ho tam nenajdeme, že je pro mě Afrika nebezpečná a podobně. V těch dnech pro mě nebylo nic nemožné. Měla jsem svůj životní cíl a byla jsem ochotná za ním jít. Mac mě nedokázal vyděsit žádnou informací, žádným popisem komplikací, které nás čekají.

Když už jsem měla vše takřka najisto domluvené a zdálo se mi, že Mac je ochotný se mnou do Sierra Leone odletět, Ken se ozval. Byl živ a zdrav, pouze podnikl cestu do nedaleké Ghany. Popisoval mi, jak je to bezpečná a přátelská země. Je prý moc fajn, jak se tam může svobodně pohybovat. Nikdo ho tam nezná.

Spadl mi kámen ze srdce. Už jsem jednoho blízkého člověka ztratila a nechtěla jsem ten pocit zažít tak rychle znovu. I to byl důvod, proč jsem se rozhodla u svého plánu na cestu do Afriky zůstat. Navíc mi Ken svým přesunem vše ulehčil. Ambasáda Ghany totiž sídlí přímo v Praze a k vyřízení formalit stačí týden.

Snad až teprve v okamžiku, kdy jsem měla v kapse víza a letenky, se ve mně začal odehrávat jakýsi vnitřní boj. Byla jsem sice přesvědčená, že mi na Kenovi moc záleží a snad i jemu na

mně, ale také mě trápily různé negativní představy. Jaké to bude setkat se s člověkem, kterého znám jen z vyprávění a několika mailů? Nebudu zklamaná a nebude zklamaný on? Navíc jsem přes všechno své studium netušila, kam to vlastně letím. Dopusud jsem na Africe vnímala spíše ty hezčí věci, pár dnů před odletem jsem měla pocit, že se chystám do pekla na zemi. Byla jsem téměř nepřetržitě u Maca. Toužila jsem se nakazit tím jeho klidem. Ale spíše mě znervózňovala jeho tajuplnost. „Nech se překvapit!“ tak odbýval většinu mých všetečných dotazů. Když jsem tu větu zaslechla snad podesáté, rezignovala jsem a většinu volného času věnovala výběru a nákupu dárků.

Konečně se přiblížil termín našeho odletu. Psal se únor 2000.

3

Stála jsem v hale ruzyňského letiště a připravovala se na svou úplně první cestu letadlem. Můj společník Mac s pobaveným úsměvem sledoval, jak se se svou chabou znalostí angličtiny snažím porozumět všem informacím a ukazatelům, které mě měly navést k našemu dopravnímu prostředku. Chvilí jsem se bavila také, ale pak jsem hrozně zatoužila sedět už v nějakém křesílku a nechat se unášet na jih, za vzrušující exotikou. Ale to mě čekal ještě nespočet kontrol, odbavení a otázek na důvod naší cesty. Na Macovi bylo na první pohled zřejmé, jak je v cestování letadlem zběhlý. Bezchybnou angličtinou a typickým vystupováním váženého businessmana nás posouval dále a dále k bráně, za níž už stál připravený náš boeing.

Konečně jsme začali rolovat po letišti. Pak jsme se vznesli. Ještě jsem pod sebou zahlédla jakési malé městečko, snad Kladno. Chvilí nato jsme se ponořili do mraků. Než jsem si stačila užít všeho toho nového, co na zvědavého turistu v letadle čeká, přistáli jsme v Amsterdamu.

Mac se choval, jako bychom se vezli ranním metrem ze Stodůlek na Muzeum. Listoval novinami a časopisy, občas zívá. Párkrát jsem ho načapala, jak mě pozoruje a chápavě se usmívá.

Když jsme se znovu vznesli nad Evropu, pokusila jsem se chovat stejně. Nasadila jsem si sluchátka a nechala si hudbou násobit své dojmy. V duchu jsem se rozloučila se svým rodným kontinentem a pak se zadívala do zlatohnědé nekonečnosti saharské pouště. Plynulý průběh letu mě nakonec ukolébá do hlubokého spánku, který jsem několik posledních dní tolik postrádala.

Ze spaní mě vytrhl až Macův hlas: „Probud' se, ty nadšená cestovatelko, která všechno prospí! Už kroužíme nad Ghanou!“

Nejdřív jsem zaznamenala hukot klimatizace. Kvůli nesku-
tečnému vedru zřejmě fungovala na maximum. Také jsem si uvědomila, že naprostá většina pasažérů jsou černoši se zářivě bílými úsměvy. Ne, nelekla jsem se! Možná jsem jen zatoužila vypadat jako oni, abych víc splynula s prostředím.

Před pár hodinami jsem na ruzyňském letišti odložila zimní bundu, která mě spolehlivě chránila před krutými únorovými mrazy, a najednou mě do nosu udeřil nesmírně horký tropický vzduch. A to byl večer, nedokázala jsem si představit, jak to zde vypadá v poledne. Podobnou vlhkost a hustotu vzduchu jsem u nás nezažila ani ve sklenících botanických zahrad. S rukou na ústech jsem hned od schůdků pospíchala do příletové haly, v níž jsem očekávala klimatizované prostředí. Přitom jsem se držela Maca za ruku jako dítě ze školky a snažila se nevnímat zvědavé pohledy černých spolucestujících. S úlevou jsem zjišťovala, že těch několik málo bělochů se chovalo úplně stejně jako já. Proti mně měli jen jednu podstatnou výhodu – všechno to byli muži.

Skutečný pocit nejistoty a nepatřičnosti jsem ale prožila až o několik minut později, kdy si mě k pasové kontrole pozval mohutný celník. Vůbec se nesnažil skrýt svůj osobní zájem o moji barvu pleti a mé blondřaté vlasy. I u nás, kde se americkému sexuálnímu harašmentu jen ironicky vysmíváme, bych se takovým chováním cítila minimálně zaskočena. Přesto jsem po něm házela úsměvy a svou lámanou angličtinou se snažila děkovat za komplimenty. „Přiletěla jsem za přítelem,“ řekla jsem mu a myslela si, že tímto sdělením je všechno jasné.

Vyzvídá však dál. Nejvíc ho zajímalo, kde budu bydlet. Naštěstí mě jméno hotelu naučil Mac nazpaměť a já mu za to byla nesmírně vděčná. Fungovalo jako kouzelné slůvko. Najednou přívál otázek z úst toho obra ustal a já byla propuštěna.

„Akwaaba,“ řekl na rozloučenou a já se až mnohem později dozvěděla, že to v místním jazyce znamená: „Buď vítána!“

Poslušně jsem počkala, až podobnou procedurou projde i Mac. Opravdu jen podobnou. Myslím, že nemusel zodpovídat zdaleka tolik všetečných dotazů. Jakmile jsme měli v moci naše zavazadla, opět jsem se pevně chytla jeho dlaně a vyrazili jsme do ulic ghanského hlavního města Accry.

Macovu ruku jsem potřebovala nejen k nabytí ztracené jistoty, ale prostě i kvůli tomu, abych se neztratila. Prostor před letištěm byl přehuštený lidmi čekajícími na své příbuzné a přátele. Teď už jsem mohla konstatovat takřka s jistotou: Jsem jediná bílá žena široko daleko.

Děsilo mě to a uspokojovalo zároveň. Myslím, že moje přítomnost v tomhle prostředí znervózňovala i Maca. Byl zvyklý cestovat sám a moc se mu nezamlouvaly pohledy a narážky směřované ze všech stran.

Přešli jsme rušnou ulici a dlouhými kroky zamířili k parkovišti. Mac zničehonic vyčaroval na tváři úsměv a postavil mě před jednoho z černochů.

„Ken!“ řekl prostě.

Nejprve jsem nemohla pochopit, jak ho mohl mezi všemi těmi černými muži vůbec poznat. Sklopila jsem hlavu, pak ji zase zdvihla. Beze slov jsme se navzájem prohlíželi. Tak to je Ken, řekla jsem si znovu pro sebe. Tak to je ten muž, kterému jsem více než půl roku psala, o kterého jsem se více než měsíc bála, když se mi neozýval. To je člověk, kvůli němuž jsem se začala učit anglicky a snažila se stáhnout z internetu všechna slova, která nějak souvisela s tímto exotickým kontinentem. Odzbrojilo mě, když jsem na jeho ruce spatřila lesknoucí se prstýnek. Tak dlouho a pečlivě jsem ho v Praze vybírala, než jsem mu ho před časem poslala v drobném balíčku. Měla jsem hrozný strach, že mu nepadne.

Tou rukou s prstýnkem mě pomalu objal a elegantně ode mě odstranil všechny čumily, kteří si mě prohlíželi jako nějaký nový druh zvířete ve voliéře zoologické zahrady.

Přitiskl si mě k sobě o něco víc a zašeptal mi do ucha mé jméno. V jeho anglicko-africkém podání znělo neuvěřitelně

jemně. V ten okamžik jsem si byla jistá, že moje úsilí opravdu stálo za všechnu námahu, bolest, touhu.

Celý ten uvítací ceremoniál skončil slzami v očích nás všech. A kdyby se vysílal přímým přenosem v televizi, brečela by pravděpodobně většina diváků.

Usedli jsme do taxíku. Já s Kenem na zadní sedadla. Už mě nezajímala Macova ruka. Držela jsem Kenovu. Černá a bílá ruka. A na obou takřka identický šperk. Ve zpětném zrcátku jsem vnímala pohledy černého řidiče, ale už mi to bylo jedno. Měla jsem svého svalnatého ochránce, s nímž se v Africe nemusím bát vůbec ničeho. Chlapsky uděloval taxikáři pokyny v nějaké kmenové řeči a anglicky mi popisoval zajímavá místa, kolem nichž jsme projížděli. Šokovala mě různorodost města. Myslela jsem si, že jsem na Accru dostatečně připravená surfování na netu, ale skutečnost byla barvitější. Vysoké budovy sloužící jako kanceláře, hotely a obchody. Protikladem luxusu pak byly zmračené děti podpírající se o berličky z bambusu. Žebraly na každé křižovatce. Natahovaly ruce do otevřených okýnek aut. Zarazilo mě, jak samozřejmě tento fakt Ken bere, s jakým klidem se jim dívá do tváří, aniž by hnul brvou.

Projeli jsme centrem města a napojili se na jakousi výpádku. Vedla přímo po břehu Atlantického oceánu. To byla pro mě, suchozemce, už úplná bomba. Modrá hladina tu a tam ozdobená bílou pěnou se táhla do neuvěřitelné dálky. Uvědomila jsem si, že moře jsem viděla naposledy jako hodně malá, když si moji rodiče poprvé a naposledy dopřáli dovolenou v Bulharsku. Vnímala jsem tu krásu všemi smysly. Hlavně svěží vůni slané vody, která ke mně proudila okýnkem obouchaného taxíku. Sledovala jsem nahé děti hrající si v písku na pobřeží a záviděla jim tu možnost prožít své dětství v tomto ráji. Ještě než jsme dojeli k hotelu, uvědomila jsem si, že nejsem zamilovaná jen do Kena, ale i do této části Afriky.